

Uchwała nr 1/2026

Komisji habilitacyjnej

powołanej w postępowaniu wszczętym na wniosek dr. Mariusza Michalskiego

z dnia 12 października 2026 r.

w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej nadania stopnia doktora habilitowanego

Na podstawie art. 219 ust. 1 oraz art. 221 ust. 10 i 11 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, oraz § 3 ust. 15 pkt 4 i 5, ust. 21, ust. 21¹ i ust. 22 Regulaminu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 39/2024 Senatu Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach z dnia 23 maja 2024 r., Komisja habilitacyjna uchwala, co następuje:

§ 1

1. Komisja habilitacyjna, zwana dalej „Komisją”, powołana uchwałą nr 44/2026 Rady Naukowej Instytutu Nauk o Bezpieczeństwie Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach z dnia 12 czerwca 2026 r., w składzie zmienionym uchwałą nr 49/2026 tej Rady z dnia 7 lipca 2026 r., po zapoznaniu się z dokumentacją postępowania, czterema recenzjami i po przeprowadzeniu kolokwium habilitacyjnego w dniu 12 października 2026 r. oraz dyskusji nad spełnieniem przez dr. Mariusza Michalskiego przesłanek określonych w art. 219 ust. 1 pkt 1–3 ustawy, wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania dr. Mariuszowi Michalskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.
2. Komisja stwierdza, że dr Mariusz Michalski spełnia wszystkie przesłanki określone w art. 219 ust. 1 pkt 1–3 ustawy.
3. Wskazane przez dr. Mariusza Michalskiego osiągnięcia naukowe stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie. Dr Mariusz Michalski wykazuje się ponadto istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury.

§ 2

Uzasadnienie faktyczne i prawne opinii wyrażonej w § 1 stanowi załącznik nr 1 do niniejszej uchwały i jej integralną część.

§ 3

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Komisji habilitacyjnej
prof. dr hab. Bogdan Szulc

UZASADNIENIE UCHWAŁY KOMISJI HABILITACYJNEJ
powołanej uchwałą nr 44/2026 z dnia 12 czerwca 2026 r. Rady Naukowej Instytutu Nauk
o Bezpieczeństwie Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach, zmienioną uchwałą
nr 49/2026 z dnia 07 lipca 2026 r. Rady Naukowej Instytutu Nauk o Bezpieczeństwie
Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach,
w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Mariuszowi Michalskiemu
w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie

W wyniku przeprowadzonego w dniu 12 października 2026 r. kolokwium habilitacyjnego i głosowania, Komisja Habilitacyjna powołana dnia 12 czerwca 2026 r. przez Radę Naukową Instytutu Nauk o Bezpieczeństwie Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Mariusza Michalskiego, podjęła uchwałę wyrażającą **pozytywną** opinię w sprawie nadania dr. Mariuszowi Michalskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

1. Recenzje

W toku postępowania habilitacyjnego sporządzono cztery recenzje, z których wszystkie miały jednoznacznie pozytywny charakter. Recenzenci, dokonując oceny zarówno wskazanego przez habilitanta osiągnięcia naukowego, jak i całokształtu jego dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego, zgodnie stwierdzili, że przedstawiony dorobek odpowiada wymaganiom stawianym osobie ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. W szczególności wskazano, że przedłożone osiągnięcie naukowe stanowi istotny wkład w rozwój reprezentowanej dyscypliny naukowej, a jego wartość merytoryczna, zakres przeprowadzonych badań oraz uzyskane wyniki świadczą o ukształtowaniu przez dr. Mariusza Michalskiego samodzielności naukowej oraz zdolności do prowadzenia badań naukowych na odpowiednim poziomie.

Recenzenci zgodnie uznali również, że całokształt aktywności naukowej habilitanta, obejmujący w szczególności jego dorobek publikacyjny, udział w projektach i przedsięwzięciach naukowych, a także konferencjach naukowych oraz inne formy działalności związanej z rozwojem naukowym, potwierdza jego istotną aktywność naukową. Oceny zawarte w recenzjach prowadziły tym samym do zgodnego wniosku, że przedstawione osiągnięcia oraz całokształt dorobku naukowego dr. Mariusza Michalskiego spełniają przesłanki, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, warunkujące nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Na szczególne podkreślenie zasługuje przy tym spójność ocen przedstawionych przez wszystkich recenzentów. Pomimo odmiennych perspektyw oceny poszczególnych elementów dorobku oraz indywidualnego sposobu formułowania uzasadnień, recenzje prowadzą do zasadniczo jednolitej konkluzji co do spełnienia przez habilitanta ustawowych przesłanek nadania stopnia doktora habilitowanego. Oznacza to, że pozytywna ocena nie wynikała z jednostkowego stanowiska, lecz znajdowała potwierdzenie w niezależnych ocenach wszystkich powołanych w postępowaniu recenzentów.

W przypadku pojawiających się w recenzjach uwag krytycznych, uzupełniających lub postulatywnych miały one charakter szczegółowy i nie wpływały na zasadniczo pozytywną ocenę osiągnięcia habilitacyjnego ani całokształtu dorobku naukowego. Uwagi te odnosiły się przede wszystkim do możliwości dalszego rozwijania określonych kierunków badawczych, pogłębienia wybranych wątków problemowych, rozszerzenia zakresu analiz lub doprecyzowania niektórych aspektów prezentowanej działalności naukowej. Nie zakwestionowano natomiast oryginalności, wartości naukowej ani znaczenia przedstawionego osiągnięcia, a także samodzielności naukowej habilitanta.

Komisja zapoznała się ze wszystkimi uwagami zawartymi w recenzjach i uwzględniła je w toku całościowej oceny dorobku dr. Mariusza Michalskiego. W ocenie Komisji uwagi te, choć stanowią wartościowy element merytorycznej dyskusji nad dorobkiem habilitanta i mogą wskazywać potencjalne kierunki dalszego rozwoju jego aktywności naukowej, nie mają charakteru, który mógłby podważać pozytywną ocenę spełnienia ustawowych przesłanek habilitacyjnych. Nie dotyczą one bowiem zasadniczych braków w dorobku ani nie podważają ustaleń recenzentów odnoszących się do poziomu naukowego, znaczenia osiągnięcia habilitacyjnego oraz samodzielności badawczej habilitanta.

W konsekwencji Komisja uznała, że wskazane w recenzjach uwagi krytyczne i postulatywne należy traktować jako element naturalnej, merytorycznej oceny dorobku naukowego, a nie jako przesłanki negatywnej oceny postępowania habilitacyjnego. Ich występowanie nie zmienia zasadniczego obrazu dorobku dr. Mariusza Michalskiego, który – w świetle wszystkich sporządzonych recenzji oraz całościowej analizy dokumentacji postępowania – został oceniony pozytywnie. Komisja podzieliła tym samym stanowisko recenzentów, że osiągnięcie naukowe oraz całokształt dorobku habilitanta odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 1–3 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, co uzasadnia pozytywną ocenę spełnienia przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Osiągnięciem naukowym przedstawionym w ramach postępowania habilitacyjnego jest monografia autorstwa M. Michalskiego pt. „Bezpieczeństwo osobiste policjantów w aspekcie stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej. Diagnoza i projekcja zmian w obszarze prawnym, proceduralnym i organizacyjnym” (Difin, Warszawa 2026; ISBN 978-83-8270-513-3) oraz cykl powiązanych tematycznie pięciu publikacji.

Monografia jest efektem samodzielnie przeprowadzonych badań obejmujących bezpieczeństwo osobiste policjantów w aspekcie stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej. Podejmowana w monografii problematyka odnosi się do obszarów obejmujących aspekty prawne, proceduralne oraz organizacyjne. Publikacja ta stanowi kompleksowe opracowanie monograficzne poświęcone bezpieczeństwu osobistemu policjantów w aspekcie stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Służba w Policji realizowana jest w dynamicznych i silnie sformalizowanych warunkach, które istotnie determinują poziom bezpieczeństwa osobistego funkcjonariuszy, szczególnie w sytuacjach użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej, gdzie wysoka dynamika, niepewność oraz odpowiedzialność prawna sprawiają, że

bezpieczeństwo to stanowi efekt oddziaływania złożonych czynników wykraczających poza samo wyszkolenie i wyposażenie.

Analiza zarówno źródeł teoretycznych, jak i podjętych dotychczas badań empirycznych, a także praktycznych doświadczeń autora wynikających z pełnionej służby w Policji doprowadziły do zidentyfikowania luki badawczej. Stanowi ją brak koncepcji bezpieczeństwa osobistego policjantów z uwzględnieniem roli i znaczenia środków przymusu bezpośredniego w jego zapewnianiu. Ponadto brak jest systemowych uregulowań w zakresie zapewnienia oraz monitorowania bezpieczeństwa osobistego policjantów w sytuacji użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego. Ze względu na zdiagnozowany stan faktyczny przyjęto ogólne założenie badawcze, że bezpieczeństwo osobiste policjantów należy traktować jako podkategorię w ramach bezpieczeństwa personalnego.

Główny cel badawczy został sformułowany w postaci dokonania oceny obowiązujących regulacji prawnych i procedur i praktyki stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej jako determinantów bezpieczeństwa osobistego policjantów w kontekście ich stosowania oraz określenie kierunków zmian, które mogłyby poprawić ochronę funkcjonariuszy i skuteczność ich działań w czasie wykonywania obowiązków służbowych.

Główny cel badawczy pozwolił na określenie celów szczegółowych badań wyrażonych w następujący sposób:

1. Zidentyfikowanie najważniejszych determinantów bezpieczeństwa osobistego policjantów z uwzględnieniem jego wielowymiarowości, w tym aspektów psychologicznych, prawnych, proceduralnych oraz socjologicznych, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony ich praw obywatelskich.
2. Przeanalizowanie proceduralnych i prawnych uwarunkowań stosowania środków przymusu bezpośredniego przez policjantów oraz ocena ich skuteczności w zapewnianiu bezpieczeństwa funkcjonariuszom podczas wykonywania obowiązków służbowych związanych z neutralizacją zagrożeń oraz minimalizacją ryzyka eskalacji przemocy.
3. Próba określenia zależności między statystycznym obrazem bezpieczeństwa personalnego policjantów a działaniami uprawnionych organów w zakresie stosowania i nadzoru nad środkami przymusu bezpośredniego.
4. Zbadanie czynników wpływających na bezpieczeństwo i poczucie bezpieczeństwa policjantów podczas stosowania środków przymusu bezpośredniego, ze szczególnym uwzględnieniem ich opinii na temat poziomu przeszkolenia, jakości dostępnego wyposażenia oraz wsparcia organizacyjnego i prawnego.
5. Zidentyfikowanie obszarów związanych z bezpieczeństwem osobistym policjantów oraz pragmatyką stosowania środków przymusu bezpośredniego wymagających modernizacji, takich jak technologie, szkolenia czy regulacje prawne oraz zaproponowanie rozwiązań wspierających bezpieczeństwo i profesjonalizm policjantów.

Jednocześnie główny problem badawczy został wyrażony w pytaniu: W jaki sposób obowiązujące regulacje prawne, procedury oraz praktyki stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej wpływają na bezpieczeństwo osobiste policjantów oraz czy, a jeżeli „tak”, to w jakim zakresie możliwe jest wprowadzenie w tych obszarach zmian, które

wzmocniłyby ich ochronę i skuteczność działania w czasie wykonywania obowiązków służbowych?

Dekompozycja głównego pytania badawczego pozwoliła sformułować następujące problemy szczegółowe:

1. Jakie są najważniejsze determinanty bezpieczeństwa osobistego policjantów z uwzględnieniem jego wielowymiarowości, w tym związane z ochroną ich praw obywatelskich?
2. W jaki sposób proceduralne i prawne uwarunkowania stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej przez policjantów wpływają na skuteczność ich działania oraz poziom bezpieczeństwa podczas wykonywania obowiązków służbowych?
3. W jaki sposób statystyczny obraz bezpieczeństwa osobistego policjantów koreluje z działaniami uprawnionych organów w zakresie stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej?
4. Jakie dominują wśród policjantów opinie na temat ich bezpieczeństwa i poczucia bezpieczeństwa związanego ze stosowaniem środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej?
5. W jakich obszarach należałoby wprowadzić zmiany w zakresie bezpieczeństwa osobistego policjantów oraz pragmatyki stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej, aby zwiększyć skuteczność i bezpieczeństwo działań funkcjonariuszy?

W odniesieniu do przyjętego głównego problemu badawczego sformułowana została hipoteza centralna, iż obowiązujące regulacje prawne, procedury oraz praktyki stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej nie zapewniają w optymalny sposób bezpieczeństwa osobistego policjantów oraz ich skuteczności działania w czasie wykonywania obowiązków służbowych.

W ramach procesu badawczego poddano testowaniu (weryfikacji) następujące hipotezy robocze:

1. Bezpieczeństwo osobiste policjantów jest determinowane przez współwystępowanie czynników psychologicznych, prawnych, proceduralnych i socjologicznych. Natomiast skuteczna ochrona ich praw obywatelskich stanowi kluczowy element wzmacniający ich poczucie bezpieczeństwa oraz podnoszący efektywność w wykonywaniu obowiązków służbowych.
2. Proceduralne i prawne uwarunkowania stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej przez policjantów w istotny sposób wpływają na ich skuteczność oraz poziom bezpieczeństwa funkcjonariuszy podczas wykonywania obowiązków służbowych. Doprecyzowanie i optymalizacja tych uwarunkowań może przyczynić się do zwiększenia efektywności działań policyjnych oraz minimalizacji ryzyka zagrożeń dla bezpieczeństwa osobistego policjantów.
3. Statystyczny obraz bezpieczeństwa personalnego policjantów wykazuje istotny związek z działaniami uprawnionych organów w zakresie stosowania i nadzoru nad środkami przymusu bezpośredniego oraz broni palnej. Efektywność tych działań wpływa na poprawę bezpieczeństwa funkcjonariuszy podczas realizacji obowiązków służbowych.

4. Policjanci, którzy są dobrze przeszkoleni w stosowaniu środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz mają dostęp do nowoczesnego wyposażenia, odczuwają wyższy poziom bezpieczeństwa w trakcie wykonywania obowiązków służbowych niż funkcjonariusze, którzy oceniają swoje przygotowanie i dostępne środki jako niewystarczające. Poczucie bezpieczeństwa policjantów jest również zależne od udzielanego im podczas stosowania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej wsparcia organizacyjnego i prawnego przez Policję jako instytucję.
5. Efektywność działań funkcjonariuszy oraz ich poczucie bezpieczeństwa podczas realizacji obowiązków służbowych zwiększy się po wprowadzeniu zmian w obszarze monitorowania, regulacji prawnych i procedur. Brak tych zmian zwiększa ryzyko osobiste funkcjonariuszy oraz obniża skuteczność ich interwencji w dynamicznych i złożonych sytuacjach.

Do przeprowadzenia badań teoretycznych zostały wykorzystane takie metody badawcze, jak: krytyczna analiza literatury, synteza, uogólnienie, analiza wtórnych danych statystycznych oraz metoda historycznego i logicznego poznania naukowego. Natomiast badania empiryczne były zrealizowane z zastosowaniem następujących metod badawczych: metody sondażu diagnostycznego (technika ankietowania i wywiadu), metody badania dokumentów oraz metod statystycznych. Ponadto w przypadku badań teoretycznych i empirycznych została użyta metoda wnioskowania. Przyjęte założenia metodologiczne pozwoliły na wyprowadzenie struktury monografii autorskiej.

W świetle uzyskanych wyników badań możliwe stało się jednoznaczne rozwiązanie głównego problemu badawczego. Stwierdzono, że obowiązujące regulacje prawne i procedury w znacznym stopniu determinują poziom bezpieczeństwa osobistego funkcjonariuszy Policji – zapewniają one formalne ramy działań i przewidują określone mechanizmy ochronne (np. przepisy prawa karnego chroniące nietykalność policjanta, procedury użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego definiujące granice ich stosowania). Jednocześnie jednak ujawniono, iż w praktyce niektóre luki i niejednoznaczności w tych regulacjach oraz niespójności w procedurach mogą obniżać poczucie bezpieczeństwa osobistego funkcjonariuszy Policji. W szczególności brak jednolitej interpretacji niektórych przepisów, rozproszenie regulacji oraz zróżnicowane standardy postępowania wewnętrznych sprawiają, że policjanci nie zawsze mają pewność co do zakresu dopuszczalnych działań. To z kolei rodzi obawy przed konsekwencjami prawnymi związanymi z popełnianymi błędami i może skutkować nadmierną ostrożnością bądź stresem w sytuacjach wymagających podejmowania szybkich decyzji. W odpowiedzi na drugą część pytania badawczego wyniki badań jednoznacznie wskazują, że wprowadzenie zmian w analizowanych obszarach – zarówno prawnych, proceduralnych, jak i organizacyjno-szkoleniowych – realnie przyczyni się do poprawy ochrony policjantów oraz zwiększenia skuteczności ich działań. Obecny stan bezpieczeństwa osobistego funkcjonariuszy może i powinien zostać wzmocniony poprzez następujące usprawnienia: doprecyzowanie i ujednolicenie podstaw prawnych ich ochrony oraz procedur służbowych, podniesienie jakości i częstotliwości szkoleń, lepsze wyposażenie w nowoczesne środki ochrony, a także rozwój systemów wsparcia psychologicznego i instytucjonalnego.

Poza rozstrzygnięciem problemu głównego, w monografii dostarczono odpowiedzi na wszystkie szczegółowe pytania badawcze wynikające z dekompozycji głównego problemu

badawczego. Po pierwsze, zidentyfikowano najważniejsze determinanty bezpieczeństwa osobistego policjantów oraz potwierdzono jego wielowymiarowy charakter (naturę). Przeprowadzono dogłębną analizę prawnych i proceduralnych uwarunkowań stosowania środków przymusu bezpośredniego. Wykazano, że triada zasad: legalności, proporcjonalności i subsydiarności stanowi fundamentalny wyznacznik bezpiecznego i uprawnionego stosowania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej przez policjantów. Następnie uchwycono relacje między statystycznym obrazem bezpieczeństwa osobistego policjantów a działaniami organów nadzoru nad stosowaniem środków przymusu bezpośredniego. Dzięki badaniom ankietowym zidentyfikowano czynniki wpływające na bezpieczeństwo i poczucie bezpieczeństwa policjantów podczas stosowania środków przymusu bezpośredniego, ze szczególnym uwzględnieniem ich opinii o poziomie wykształcenia, jakości wyposażenia oraz dostępnym wsparciu. Wyniki pokazały, że braki w szkoleniu i wyposażeniu oraz niedostateczne wsparcie instytucjonalne są odczuwanymi problemami obniżającymi bezpieczeństwo osobiste funkcjonariuszy. Respondenci podkreślali też wagę wsparcia organizacyjnego i prawnego – świadomość, że w razie skargi czy trudnej interwencji przełożeni i instytucje (np. związki zawodowe, prawnicy zapewniani przez formację) udzielą im pomocy, znacząco wpływa na ich komfort psychiczny. W konsekwencji zidentyfikowano obszary wymagające modernizacji oraz zaproponowano konkretne rozwiązania służące poprawie bezpieczeństwa osobistego policjantów i podniesieniu profesjonalizmu ich działań. Do najważniejszych wskazanych obszarów należą: unowocześnienie wyposażenia (zapewnienie policjantom szerszego dostępu do alternatywnych środków przymusu bezpośredniego o mniejszej szkodliwości, co pozwoli np. ograniczyć użycie broni palnej) oraz doskonalenie szkoleń (wprowadzenie regularnych treningów odświeżających umiejętności, szkoleń symulacyjnych odwzorowujących presję czasu i stres pola działania, a także treningów z komunikacji i deeskalacji konfliktów). Ponadto zmiany kultury organizacyjnej (promowanie postaw stawiających na rozwiązywanie sytuacji konfliktowych przy stosowaniu w jak najmniejszym stopniu środków przymusu bezpośredniego), a także modyfikacje regulacji prawnych i procedur (m.in. konsolidacja rozproszonych aktów prawnych dotyczących stosowania środków przymusu bezpośredniego i odpowiedzialności policjantów w jeden spójny kodeks; ponadto ujednolicenie zasad postępowań dyscyplinarnych w całym kraju, doprecyzowanie przepisów budzących wątpliwości interpretacyjne).

W toku badań przetestowano sformułowane hipotezy badawcze, co pozwoliło na empiryczną weryfikację przyjętych założeń. Zastosowanie zaawansowanych metod analizy statystycznej sprawiło, że wyniki weryfikacji hipotez są jednoznaczne. Potwierdzono w pełni hipotezę centralną, wedle której bezpieczeństwo osobiste policjantów można znacząco poprawić poprzez wprowadzenie zmian w obszarze prawnym, proceduralnym oraz szkoleniowo-wyposażeniowym. Co więcej, wszystkie hipotezy szczegółowe (robocze) postawione na potrzeby weryfikacji poszczególnych aspektów problemu uzyskały pozytywne potwierdzenie.

3. Przesłanki art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

Komisja stwierdziła, że dr Mariusz Michalski spełnia następujące przesłanki:

1) posiadanie stopnia doktora

Dr Mariusz Michalski posiada stopień doktora nauk prawnych w dyscyplinie kryminalistyka nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Prawa Karnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, 2012 r. Temat pracy doktorskiej: *System ochrony prawnej funkcjonariuszy Policji na tle prawodawstwa krajowego*.

2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie

Dr Mariusz Michalski posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie, w tym monografię naukową *Bezpieczeństwo osobiste policjantów w aspekcie stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej. Diagnoza i projekcja zmian w obszarze prawnym, proceduralnym i organizacyjnym*, Difin, Warszawa 2026, ISBN 978-83-8270-513-3 oraz cykl powiązanych tematycznie pięciu artykułów naukowych.

3) wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

Dr Mariusz Michalski wykazuje się istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej uczelni:

1. **2012 r. – nadal** – Akademii Nauk Stosowanych im. prof. Edwarda Lipińskiego w Kielcach (dawniej: Wyższa Szkoła Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych w Kielcach) – nauczyciel akademicki zatrudniony na Wydziale Prawa i Bezpieczeństwa.
2. **2013 r. – 2014 r.** – Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach – nauczyciel akademicki prowadzący zajęcia na Wydziale Prawa, Administracji i Zarządzania Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach (obecnie: Wydział Prawa i Nauk Społecznych).
3. **2015 r. – 2021 r.** – Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie (obecnie: Akademia Policji w Szczytnie) – wykładowca stowarzyszony w Instytucie Prawa i Administracji (obecnie Instytut Nauk Prawnych).
4. **2024 r. – 2025 r.** – Pomorska Szkoła Wyższa w Starogardzie Gdańskim – nauczyciel akademicki w ramach studiów I-go stopnia na kierunku studiów „Bezpieczeństwo wewnętrzne”.
5. **2024 r. – nadal** – Wyższa Szkoła Kształcenia Zawodowego we Wrocławiu – nauczyciel akademicki zatrudniony w Instytucie Kryminologii i Bezpieczeństwa Wewnętrznego Wydziału Nauk Społecznych i Technicznych, prowadzący zajęcia w ramach studiów I-go i II-go stopnia, na kierunku studiów „Bezpieczeństwo wewnętrzne”.

6. **2025 r. – 2026 r.** – Akademia Handlowa Nauk Stosowanych w Radomiu – nauczyciel akademicki prowadzący zajęcia w ramach studiów I-go stopnia na kierunku studiów „Bezpieczeństwo wewnętrzne”.

Dr Mariusz Michalski brał również udział w realizacji projektów badawczych o zasięgu międzynarodowym:

- 1) Projekt międzynarodowy „Chemosensory optyczne do szybkiego i niezawodnego wykrywania substancji chemicznych”, HORIZON-CL3-2023-FCT-01-02 (lider: Universitat de Valencia, Hiszpania) – projekt dotyczący opracowania metod wykrywania narkotyków w napojach i materiale biologicznym; funkcja: ekspert;
- 2) Projekt międzynarodowy „SafeHorizon”, HORIZON-CL3-2023-FCT-01-05 (lider: Ahtina – Erevnitiko Kentro Kainotomias Stis Techno, Grecja) – projekt ukierunkowany na tworzenie narzędzi informatycznych wspierających organy ścigania oraz zespoły reagowania kryzysowego (CERT); funkcja: ekspert;
- 3) Projekt międzynarodowy „DialogEduShift: Transforming Higher Education Teaching and Evaluation Approaches in the Era of AI Chat Tools”, nr 2023-1-PL01-KA220-HED-000167212 – projekt dotyczący transformacji dydaktyki i metod ewaluacji w szkolnictwie wyższym w kontekście wykorzystania narzędzi opartych na sztucznej inteligencji; funkcja: członek zespołu badawczego.

Dr Mariusz Michalski jest członkiem: Polskiego Towarzystwa Kryminologicznego, Polskiego Towarzystwa Kryminalistycznego, a także Stowarzyszenia Ruch Wspólnot Obronnych.

Habilitant brał udział w stażach w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych:

- 1) 6 czerwca 2022 r. – 10 września 2022 r. – staż naukowy, Mykolas Romeris University w Wilnie, Wilno (Litwa).
- 2) 12 października 2024 r. – 21 grudnia 2024 r. – staż naukowo-dydaktyczny, Społeczna Akademia Nauk, Filia w Kielcach, Kielce.
- 3) 1 marca 2025 r. – 30 czerwca 2025 r. – staż naukowo-dydaktyczny, Wyższa Szkoła Kształcenia Zawodowego we Wrocławiu, Instytut Kryminologii i Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Wydział Nauk Społecznych, Wrocław.
- 4) 1 grudnia 2025 r. – 27 lutego 2026 r. – staż naukowy, Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia, Zielonka.

Dr Mariusz Michalski współpracuje z poniższymi czasopismami, pełniąc wskazane funkcje:

- 1) Pomorskie Studia Naukowe – redaktor tematyczny;
- 2) Recenzent czasopisma naukowego „Prawo i Bezpieczeństwo – Law & Security”;
- 3) Recenzent czasopisma naukowego „Kwartalnika Kadry Kierowniczej Policji”;
- 4) Recenzent czasopisma naukowego „Internal Security”;
- 5) Recenzent czasopisma naukowego „Pomorskie Studia Naukowe”;
- 6) Recenzent czasopisma naukowego „Prawo i Więź”;
- 7) Recenzent czasopisma naukowego „Przegląd Policyjny”.

4. Kolokwium habilitacyjne

Kolokwium habilitacyjne odbyło się zgodnie z obowiązującym Regulaminem postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego stanowiącym załącznik do Uchwały Senatu UJK w Kielcach nr 39/2024 opartym o ustawę z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.).

Kolokwium otworzył przewodniczący komisji habilitacyjnej, prof. dr hab. Bogdan Szulc. Kolokwium składało się z dwóch części. W części pierwszej nastąpiła prezentacja sylwetki habilitanta. W części drugiej odbyła się rozmowa członków komisji habilitacyjnej z dr. Mariuszem Michalskim na temat przedstawionych dokonań, osiągnięć naukowych oraz planów dalszego rozwoju.

5. Wniosek końcowy

Komisja Habilitacyjna dokonała samodzielnej oceny całości dorobku naukowego. Członkowie Komisji jednoznacznie stwierdzili, że osiągnięcia dr. Mariusza Michalskiego spełniają kryterium „znacznego wkładu” oraz spełnione zostały wszystkie wymogi ustawowe.

Przewodniczący komisji, prof. dr hab. Bogdan Szulc, zarządził głosowanie nad uchwałą w sprawie wyrażenia pozytywnej opinii w przedmiocie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Mariuszowi Michalskiemu.

Wyniki głosowania:

Uprawnionych do głosowania- 7

Obecnych-7

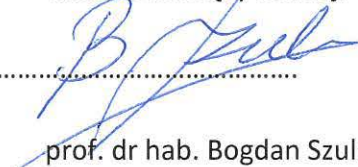
Za – 7

Przeciw – X

Wstrzymuję się – 0

W związku z powyższym, Komisja habilitacyjna przekazuje Radzie Naukowej Instytutu Nauk o Bezpieczeństwie **pozytywną opinię i wyraża** poparcie dla wniosku o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie naukowej nauki o bezpieczeństwie dr. Mariuszowi Michalskiemu.

Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Bogdan Szulc